

Милен Маринов

Лунната станция в опасност

Мощният рев на сигналните ракети прозвуча изненадващо. Охрана-та дисциплинирано се скри в бункера, макар че до излета оставаха още три часа. Всички, които бяха далече в безопасната зона, обърнаха учудени погледи към стръмната естакада, устремена в тъмното небе. Миг след това от опашката на ракетата изригнаха дълги пламъци. Силни експлозии заглушиха виенето на сирените и огромната сребриста пура се плъзна нагоре по естакадата.

Светнаха десетките прожектори, заработиха кинокамерите, зазракаха фотоапаратите, но беше вече късно: естакадата беше празна и само дълга огнена следа разсичаше небето до хоризонта.

Директорът на големия концерт „Виктори-Мун“ беше излязъл с група известни чуждестранни журналисти на терасата пред работния си кабинет.

Топлата тропическа нощ, ярките трептящи звезди, приятният лъх на необятното езеро – всичко това отстъпваше пред гледката на творенията на човешките ръце. Долу се разливаше море от светлини, издигаха се гигантски цехове и хангари, а в далечината се възвишаваше естакадата на ракетодрума.

Последните приготовления бяха завършени. Мистър Сампсън с чувството на приятно удовлетворение правеше изявление за предстоящия полет до Луната.

– Господа – казваше той, – ние не успяхме да стигнем до Луната първи, но сега приемаме приятелската ръка на Международната асоциация на астронавтите. Тази нощ нашите учени заминават на гости при учените на лунната станция на Международната асоциация. Този полет ще бъде рекорден. Нашият междупланетен кораб, нашият „Сребрист фрегат“ няма да спира на изкуствения спътник на Земята, за да попълва запаса на гориво. Той ще отиде направо на Луната! Атомното гориво ще стигне и за обратния път до Земята.

Нашите учени ще проучат възможностите за създаване на втора лунна станция. И така, чрез приятелство и взаимно подпомагане – към прогрес! Към завоюването на вселената!

Мистър Сампсън се увлече и не почувствува, че последната фраза прозвуча двусмислено, но и другите не обърнаха внимание на това, обхванати от общото радостно чувство преди излета на ракетата. Тези журналисти бяха вече наблюдавали излитанията на първите ракети на Международната асоциация, някои от тях дори бяха успели да посетят изкуствения спътник на Земята, но такива събития още ги вълнуваха. При това предстоеше рекорден полет!

– Господа – продължи мистър Сампсън, – аз ви каня да присъствувате при завръщането на „Сребристия фрегат“. Представете ли си чудната гледка, когато от лазурното тропическо небе ще падне нашият суперстоманен метеорит и водите на това езеро ще приемат първата ни рожба, върнала се от далечния път?...

Журналистите стенографираха последните думи на романтичния мистър Сампсън, когато сигналните сирени разкъсаха тишината.

Директорът впери погледа си към пистата и с променено лице проследи излета.

– Господа! Моля ви да останете тука – каза той на журналистите, които безуспешно се опитваха да нагласят апаратите си. По-енергичните успяха да заснемат огнената следа и обърканото лице на директора.

Мистър Сампсън бързо влезе в кабинета, затвори плътно вратата и се хвърли към бюрото. Той натисна един от бутоните на телевизиофона (телефон и телевизор, съчетани в един апарат). На млечния екран се появи изображението на част от помещението на централния команден пост. Старшият инженер Пейсли се обърна. Напрегнатият му поглед се спря върху разгневеното лице на директора.

– Защо ракетата излетя?! – дрезгаво попита Сампсън.

– Не зная, господин директор – отговори старшият инженер. – В последния момент някой се е намирал в ракетата и е включил апаратите за управление от кабинета. Сигналните лампи известиха за това.

– Защо не ми съобщихте?!!

– Нямаше време. Стартът последва веднага. Но нашите радиолокатори следят движението. Засега ракетата се движи по изчислената траектория.

– За какъв дявол е тази траектория! Вижте вашия часовник и помислете какво ще стане след шестнадесет часа! Впрочем не губете време, а установете връзка със „Сребристия фрегат“ и опитайте да възстановите управлението по радиото. Ако успеете, докладвайте веднага!

Директорът превключи бутоните и върху екрана се появи кабинетът на началника на охраната.

– Полковник Смит – рязко каза Сампсън, – как си обяснявате този предсрочен излет?

– Господин директор, предполагам, че е непредпазливост от страна на господин Анри Байяр – отговори полковникът.

– Изразявайте се по-ясно! – нетърпеливо каза директорът.

– Господин Байяр с госпожица Бъртлет преди 15 минути отидоха в ракетата, за да проверят хронометъра на автоматичните уреди.

– Но нали Бъртлет няма пропуск за ракетодрума!

– Аз й дадох пропуск да отиде до асансьора на естакадата, тъй като тя помагаше на Байяр да носи инструменти.

– Полковник Смит, вие сте идиот!! Проверете поста пред асансьора!

Полковник Смит натисна бутон на друг телевизиофон, но екранът остана тъмен.

– Изпратете веднага човек към асансьора! – заповяда Сампсън.

След няколко минути съобщиха, че постовият лежи в асансьора в безсъзнание.

Директорът се върна при журналистите. Те веднага го обсипаха с въпроси.

– Още нищо не мога да ви кажа – отговори мистър Сампсън, – утре ще издадем официално съобщение. Ще ви моля да не тревожите общественото мнение.

Но общественото мнение вече не можеше да остане спокойно. На другата сутрин цялата западна преса се занимаваше с неочаквания излет на „Сребристия фрегат“. Някои вестници поместиха снимки на празната естакада и на мистър Сампсън. Не липсваха красноречиви надписи и сензационни предположения. Цели страници бяха посветени на „Новините от Централна Африка“.

„Тайнственият излет“, „Кой управлява «Сребристия фрегат»... „Загадката край езеро Виктория“, „Изненадата в големия концерт «Виктори-Мун!»“ и какви ли не други заглавия с едрия си шрифт се хвърляха в очите на читателите.

Съветските и народнодемократическите вестници поместиха официалното съобщение на „Големия концерт“ и изявлението на председателя на Международната асоциация на астронавтите. Той съобщи, че изкуственият спътник на Земята вече е установил радиовръзка с екипажа на „Сребристия фрегат“ и че се очаква по-подробна информация.

В навечерието на заминаването Анри Байяр събра своите изчисления и записки, заключи бюрото и се огледа в кабинета. Всичко беше в ред, можеше да си отива в къщи. Чак сега той почувствува колко е изморен.

„Не е лошо да поспя малко преди излета – помисли той, – трябва да бъда бодър през целия път“.

Очите му се спряха върху електронната сметачна машина, заемаща

почти цялата стена на кабинета. Байяр се сети, че трябва през време на отсъствието му да ѝ подновят някои части.

Той протегна ръка към телефизиофона и натисна бутона за директорския кабинет.

Млечният екран се обля със светлина. Байяр видя директора да говори с началника на експедицията и с още един непознат човек, но никой от тях не се обърна към екрана на телефизиофона. Анри Байяр изключи бутона, пак го натисна, но и този път никой от тримата не реагира.

– Сигурно има повреда, включва се само обратната връзка – помисли Байяр и вече искаше да изключи апарата, за да не стане неволен подслушвач на чуждия разговор, но последните думи на непознатия човек привлякоха неговото внимание.

– Докато съществува лунната станция на Демократичната асоциация, нашите акции ще продължават да падат. Вие се убедихте в това и вече сте загубили не по-малко от нас. Втората лунна станция няма да спаси положението. Ето цяла година вие рекламирате този полет, а купувачите на лунните парцели стават все по-малко. Ние сме заинтересовани да знаем какъв е вашият окончателен план...

Анри Байяр използва паузата на диалога, съедини шнура на диктофона със специалния контакт на телефизиофона и включи моторчето. Това приспособление се използваше обикновено за записване на магнитофонна лента нарежданията на шефа, когато подчиненият отсъствуваше от кабинета. Байяр без колебание реши да запише този разговор, за да си обясни някои неща, които ставаха напоследък във „Виктори-Мун“.

Малките ролки бавно се въртяха и върху магнитофонна лента невидимо се отпечатваха гласовете на тримата...

Мистър Сампсън самодоволно се усмихна:

– Няма да ви излъжа, ако кажа, че след не повече от две денонощия и вашите, и нашите акции ще подскочат. Но концернът „Виктори-Мун“ не е благотворително заведение – ще трябва да сключим спогодба, че напред ще използвате само нашия междупланетен транспорт.

– Ние искаме да знаем конкретно на какво разчитате с този полет. Тогава ще можем да приказваме за някаква спогодба – отговори неизвестният (Анри Байяр вече се сети, че това е представител на нашумялото акционерно дружество по продажба на лунните парцели).

– Добре – каза весело Сампсън. – Ханс, кажете на мистър Уидеп, как ще протече вашият полет.

– Ние няма да летим въобще – отговори с усмивка инженер Ханс

Вернер.

– Как така? – учуди се мистър Уидеп.

– Екипажът няма да лети – поясни инженерът. – Ракетата ще се командва по радиото в момента на излета и през първата част на пътя, а при приближаването на Луната тя ще се води по радиопеленга на лунната станция. Така тя ще намери достатъчно точно ракетодрума на станцията и ще експлодира при кацването върху него, като помете всички съоръжения в радиус на няколко десетки километри. Всякакви следи на лунната станция ще бъдат унищожени.

– Няма ли да се разкрие, че ракетата пътува без хора и да възникне подозрение във връзка с това?... – попита Уидеп.

– От ракетата периодически ще се предават радиосообщения, предварително записани на магнитофонни ленти. Така ще се създава впечатление, че екипажът е на мястото си – отговори Вернер.

– А къде ще бъдат хората през това време? – осведоми се Уидеп.

– Екипажът ще се качи в ракетата в момента на излета и заедно с кабината на управлението ще остане на земята. Кабината като асансьор ще се прибере невидимо в тялото на естакадата, а дъното на ракетата ще се затвори с плоча от суперстомана. Миг след това ракетата ще тръгне.

– Хората предупредени ли са? – попита Уидеп.

– Не. Не искахме да ги предупреждаваме, за да не се разгласи този план. Ще ги принудим да мълчат и ще ги пратим на Луната с втората истинска транспортна ракета, за да основат нашата лунна станция.

– Всички ли са надеждни? – се обърна Уидеп към Ханс Вернер.

– Съмняваме се в Байяр – каза началникът на „експедицията“, – той има приятели-колеги в Демократичната асоциация.

– Нищо – спокойно се обади Сампсън, – за Байяр ние имаме такава симпатична заложничка като мис Кетрин Бъртлет. Аз познавам сърцата на хората, на които плащам...

Адри Байяр слушаше откровения разговор и възмущение кипеше в него. Ако човек не знаеше за какво приказват, можеше да си помисли, че е обикновена приятелска беседа. Ето какво означаваха секретните изменения в конструкцията на „Сребристия фрегат“, извършени напоследък!

В този момент Уидеп насочи погледа си към екрана на телевизиофона. Байяр настръхна. Но изглежда наистина екранът в кабинета на директора оставаше тъмен, защото Уидеп с обикновен глас попита:

– Мога ли да се обадя оттук на нашия главен директор. Ще му намекна за приятната новина и ще се уговорите кога да се срещнете за

спогодбата.

– Един момент, да ви включа градската линия – каза Сампсън, – аз бях изолирал телевизиофона, за да не ни пречат...

С тези думи той стана от канапето и се запъти към бюрото. Анри Байяр видя, че директорът се приближава към екрана и бързо изключи своя апарат. След това той пусна моторчето на диктофона в обратната посока. Магнитната лента за кратко време се пренави на лявата ролка и моторчето спря автоматично. Байяр извади ролката с лентата, зави я в лист хартия и я сложи в чантата си.

– Значи той е изключил телевизиофона си – продължаваше да обмисля Байяр – и случайно е станало съединение в контакта на обратната връзка с моя апарат...

Повече Анри Байяр не се бави в кабинета си. До излета оставаха седем часа. Трябваше да се действа веднага.

Той завари Кетрин Бъртлет у дома си. Още в първия момент тя забеляза, че нещо се е случило.

– Какво има, Анри? – попита тя загрижено. – Изглеждаш много разтревожен.

– Хайде да идем на брега, Кет – отмина въпроса ѝ Байяр, – искам поне един час преди раздялата да бъдем сами и никой да не ни търси.

Кетрин помисли, че предстоящата раздяла толкова е развълнувала Анри и му кимна с глава, като се усмихна радостно.

Те се качиха в откритата кола на Байяр и когато порталът на „Виктори-Мун“ остана далече, Анри включи автомата на шофирането, отвори чантата си и показа ролката с магнитната лента на Кетрин.

Колата послушно следеше бялата ивица върху асфалта на шосето и с помощта на радиолокатора в предната си част спокойно заобикаляше случайните препятствия. А встрани от модерното шосе се сгушваха в здрача първобитните колиби на черните роби, с евтиния труд на които бяха изградени и огромните блокове от стомана, бетон и стъкло, и забилата се в небето естакада на ракетодрума, и това шосе.

Но не тези сравнения вълнуваха сега двамата учени. Застрашена беше съдбата на големите техни колеги, прекрачили вече прага на вселената! Застрашена беше съдбата на първата лунна станция.

Анри Байяр беше французин, Кетрин Бъртлет – англичанка. Те принадлежаха към такъв тип учени, които не се замислят много по обществените въпроси. Работата ги събра в „Големия концерт“, където работеше и бившият нацист Ханс Вернер, и други, различни по убеждения учени. Част от тях работеха честно с мисълта, че отварят пред

човечеството пътища към другите планети и звезди. Те създаваха сложни машини и свръхтвърди стомани, свръхчувствителни прибори и „умни“ автомати. Но отвъд лабораториите и цеховете, където те се трудеха, съществуваша още техните господари, които продължаваха да водят борба за своите акции, за своите печалби.

Войните на земята бяха вече забранени. В демократичния лагер бяха открити лъчи, които на голямо разстояние можеха да предизвикват експлозии на ядрени материали. Агресивните държави, натрупали големи запаси от такива материали, бяха принудени да се откажат от тяхното приложение за военни цели. Беше създаден Постоянен контролен орган, който следеше производството на атомни материали и употребата им.

И ето, сега отново някои крояха планове да употребят атома за унищожаване на хора и на най-големите постижения на техния труд! Честното икономическо съревнование беше неизгодно за капиталистите. Но вече и те се стараеха да скрият колкото се може по-добре своите злодеяния. Катастрофа на разстояние 384 хиляди километра от Земята! Кой може да докаже, че експлозията на „Сребристия фрегат“ е преднамерена? Злополука при кацването! Загиването на голям брой учени от лунната станция и от концерна „Виктори-Мун“! Каква храна за вестниците, за фантазиите на журналистите! А катастрофата може да се припише и на Международната асоциация на астронавтите!...

Байяр спря колата на един завой, където шосето се спускаше съвсем близо до брега. Двата учени като обикновени туристи слязоха към водата и седнаха върху тревата така, че да виждат завоя на шосето. Тук никой не можеше да ги подслуша. Вълните и топлият вятър нямаше да отнесат думите им към директорския кабинет, към ушите и очите на телевизиофоните и специалните подслушвателни апарати.

– Сега ти знаеш всичко, Кет – каза Байяр, – трябва бързо да решим какво да правим. Аз съм намислил нещо, но искам да чуя какво ще предложиш.

– Не можем ли да разкрием веднага този предателски план? Тук са събрани толкова журналисти. След два часа радиостанциите и вестниците ще разнесат тази новина по целия свят.

– Не, Кетрин, това няма да попречи на Сампсън и неговите хора да дадат старт на ракетата. Тогава ще остане само едно веществен доказателство – тази магнитна лента. Не зная дали то ще бъде достатъчно.

– А какво ще стане с ракетата след този старт? Сигурно те ще я експлодират някъде в междупланетното пространство, като дадат импулс

по радиото?

– Да, и аз така мисля. Но те могат да я насочат все пак и към лунната станция. Откъде да знаем на какво са способни. Може би те ще искат да предизвикат някоя нова война?

– Но на лунната станция ще бъдат предупредени и няма да дават радиопеленг на ракетата – предположи Кетрин.

– Какво от това? Повече или по-малко точно ще я насочат от централния команден пост. Размерът на експлозията ще бъде достатъчен, за да унищожи станцията и при неточно кацване.

– Анри – нерешително каза Кетрин, – може би да се обърнем за помощ към Съветския съюз? Те могат да предизвикат експлозията на „Сребристия фрегат“ още в стратосферата.

– Аз съм мислил вече за това, Кет – отговори Байяр, – но всичко се опира пак в голямата сила на експлозията. Това е опасно. Не забравяй какви са запасите на атомно-водородното гориво в „Сребристия фрегат“. А на по-голямо разстояние от Земята лъчите могат да не действуват и той ще бъде изпуснат.

– Какво да правим тогава, Анри? Кажете какво си намислил – каза нетърпеливо Кетрин Бъртлет.

– Този вариант, който ще ти предложи – каза Байяр, – е по-благоприятен и за нас двамата. Досега ти не си помислила, че ние трябва да спасяваме не само лунната станция, но и себе си. Какво ще стане с нас след тези разкрития?

– Вярно, че аз не помислих за това – отговори Кет, – но ще се опитаме да избягаме някъде.

– Мила Кет – възрази Байяр, – оттук не можем да избягаме никъде освен на Луната...

– Искаш да кажеш... – блесна с очите Кет.

– Сети ли се? Ще намерим начин да проникнем двамата в „Сребристия фрегат“ и ще стартираме. Докато всички се опомнят, ние ще пресечем вече стратосферата! Нали ти съжаляваше, че не са те включили в състава на „експедицията“. Ето сега ще имаш възможност да преживееш такъв полет.

– Това е чудесно като идея, Анри. Но дали ще се справим с управлението двамата? И кога да тръгнем? Трябва да изчислим новата траектория на пътуването, тъй като ще тръгнем по-рано.

– Всичко това ще обмислим. Но сега трябва да се върнем в концерта. Може да им се стори подозрително, че толкова дълго отсъстваме преди излета. Аз ще се заема да изчисля на сметачната машина новата

траектория, а ти през това време ще изпратиш с въздушна поща „колет“ на един мой приятел в Париж. Най-късно в други ден хората ще знаят съдържанието на магнитната лента. Ще напишем и едно разяснително писмо. Кой знае как ще свърши нашият полет. Трябва да знаят всички защо постъпихме така.

– Защо се тревожиш, мили. Всичко ще изчислим. Какви случайности може да има? – попита Кетрин.

– Рискът въобще е голям, Кет – отговори Анри, – но аз имам и по-сериозни опасения. При изменението на конструкцията на „Сребристия фрегат“ по настояване на Ханс Вернер бяха намалени тръбите на спиралните ракети. При сегашните тръби нормално кацване е невъзможно, ударът върху лунната повърхност ще бъде много голям.

– Но това съвсем променя положението, Анри! Как ще летим, след като кацването е невъзможно?... – попита тревожно Кетрин.

– Да вървим вече, Кет. В колата ще ти кажа какво съм решил за този случай – отговори Анри и се изправи. – Да не губим повече време.

Те се върнаха при колата. След няколко минути приближиха светлините на „Виктори-Мун“.

И тази сутрин лунният „Океан на бурите“ беше както винаги напълно тих и спокоен. Но неговата безпределна равнина вече не изглеждаше безжизнена. По южния му „бряг“ се беше протегнал електропровод от атомната електрическа централа, а в полите на лунните „Пиренеи“ бяха намерени ценни „подлунни“ богатства и беше започнал строежът на голям рудник.

Главните сгради на лунната станция и ракетодрумът бяха изградени в центъра на огромния кратер „Коперник“. С това Международната асоциация на астронавтите издигна достоен паметник за великия откривател на вселената.

Слънцето току-що беше изгряло върху черното небе и сега щеше да се движи по него в продължение на повече от 14 земни денонощия. Но сиянието на дневното светило не угаси хилядите ярки немигащи звезди и меката светлина на голямото кълбо с познатите очертания на континенти и океани.

Беше „пълноземие“. Обитателите на Луната можеха да се любуват на майката Земя. От нея ги делеше огромно разстояние, но гласа и живота ѝ те долавяха през часовете на добра радио и телевизионна връзка.

Дежурният радист на лунната станция Сергей Беръзкин се

готвеше да предаде дежурството на приятеля си чеха Ян Скварджил. Той тъкмо подреждаше радиограмите, получени през време на неговата смяна. В последните минути на дежурството връзката със Земята се влоши. Силни смущения заглушиха радиосигналите и се наложи да се премине към предаване чрез радиостанцията на изкуствения спътник на Земята.

В 5 часа и 58 минути по московско време, в момента когато Ян Скварджил влизаше в стаята на дежурния радист, от изкуствения спътник долетяха сигнали, които накараха Берюзкин да отложи за малко предаването на дежурството. Той бързо подаде вторите наушници на Ян.

Радиосигналите, които те доловиха, се сливаха в тревожни думи:

„... «Сребристият фрегат» е излетял с 3 часа, 2 минути и 17 секунди по-рано от определеното време. В момента се намира на един час път от нас. Няма да спира. Управлява се от Байяр и Бъртлет. Имаме добра радиовръзка. Съобщават, че има заговор между «Виктори-Мун» и Акционерното дружество на лунните парцели за унищожаване на лунната станция. Ще запитаме Земята за проверка на фактите. Опитайте се да влезете във връзка с Байяр...“

Берюзкин кимна на Скварджил. Той разбра, включи резервния радиоприемник и започна да го нагласява на съобщената дължина на вълната. Берюзкин през това време се свърза по телевизията с началника на радиостанцията и предаде тревожната вест.

След половин час отговорни сътрудници на лунната станция се събраха в наблюдателната кула.

Председателят на Лунния комитет на астронавтите, академик Северски, откъсна погледа си от окуляра на телескопа, върху тръбата на който беше монтиран радиолокатор, и се обърна към събралите се:

– Другари, преди малко ние установихме връзка със „Сребристия фрегат“. Аз говорих по радиотелефона с нашия колега господин Байяр. Това, което той съобщава, е много важно и изисква от нас незабавни мерки.

Академик Северски предаде накратко всичко, което знаеше за преждевременното излитане на „Сребристия фрегат“, и каза:

– Ние трябва да окажем помощ на Байяр и Бъртлет. Остават още 11 часа до момента, в който „Сребристият фрегат“ ще пресече орбитата на Луната. Ясно е, че той ще изпревари Луната. Байяр е изчислил скоростта, с която „Сребристият фрегат“ трябва да пресече лунната орбита, за да може ракетата да стане изкуствен спътник на Луната. Ако той успее да постигне тази скорост, „Сребристият фрегат“ ще почне да се върти

около Луната и ние ще имаме възможност да изпратим наша ракета, за да спасим двамата смелчаги.

– Другарю Ганев – се обърна Северски към едрия българин в униформа на астронавт, – колко време ви трябва, за да подготвите ракетата за полет?

Командирът на междупланетен кораб, капитан първи ранг Ганев, хвърли поглед през дебелото стъкло на наблюдателна кула към ракетодрума, където ракетата стоеше върху триножник за кацване, и отговори:

– Ще наредя да свършат товаренето на горивото за два часа и половина. Още един час е необходим, за да поставим ракетата върху релсите на пистата, за половин час ще проверим приборите. След четири часа ракетата може да излети.

– Добре – каза Северски, – през това време ще изчислим координатите на точката, където ще трябва да се срещнете със „Сребристия фрегат“. Ще ви бъде съобщено точното време на излета, траекторията и скоростта. Бъдете особено внимателни. Прехвърлянето на Байяр и Бъртлет от „Сребристия фрегат“ трябва да стане по възможност, без да се допират двете ракети.

– Напълно разбирам, другарю председател – отговори Ганев. – Разрешете да започна подготовката на излета!

– Да, идете – каза Северски – и вземете мерки за предстоящата метеорна опасност. Радиолокаторите отбелязват голямо количество метеори. Сега е сезонът им.

Ганев напусна наблюдателната кула, облече междупланетен скафандър и излезе от главната сграда на лунната станция.

С гигантски крачки той забърза към ракетодрума. През това време академик Северски обсъди с колегите си как да обезвредят „Сребристия фрегат“. Те не познаваха точно конструкцията и управлението му. Трябваше да се дочака идването на Байяр и Бъртлет, за да разрешат този въпрос съвместно.

Професор Лю Шао-мин, главният астрофизик на лунната станция, предложи като крайна мярка да предизвикат експлозия на „Сребристия фрегат“ с противоатомните лъчи. Тъй като лунната атмосфера е хиляди пъти по-рядка от земната, лъчите щяха да запазят необходимата интензивност, за да осигурят експлозията на такова голямо разстояние.

– Ние трябва още сега да съобщим на Земята – добави Лю Шао-мин, – да ви изпратят със следващата транспортна ракета един комплект противоатомна апаратура. Дотогава нека нашата Луна да има свой малък спътник – „Сребристия фрегат“. Аз мисля, че това няма да

представява голяма опасност.

Всички се съгласиха, че това е един от възможните варианти.

Професор Реноа, известен френски геолог, личен приятел на Анри Байяр, изказа мнение, че ако се приеме този вариант, то експлозията на „Сребристия фрегат“ трябва да стане при движението му покрай другото полукълбо на Луната, където още няма съоръжения на лунната станция. Реноа изяви и желание да бъде включен в екипажа на Ганев, за да участва в прехвърлянето на Байяр и Бъртлет.

Когато разискванията завършиха, академик Северски даде нареждане на група учени да се заемат с необходимите изчисления. Той отново погледна през окуляра на телескопа и бързо намери върху небето изместилия се изкуствен спътник на Земята.

– „Сребристият фрегат“ се намира вече в зоната на изкуствения спътник. Вижте, другарю професор – обърна се той към Лю Шао-мин.

Професорът застана под тръбата на телескопа и видя встрани от огромния диск на Земята малко светещо тяло с пръстен, приличащ на Сатурновия. До него блестеше още по-малка капка, която изглеждаше неподвижна, макар че се движеше със скорост повече от 12 хиляди километра в секунда!

Това беше „Сребристият фрегат“.

Същата сутрин двете най-мощни земни радиостанции – на Международната асоциация на астронавтите и на големия концерн „Виктори-Мун“ – доловиха радиопреговорите между „Сребристия фрегат“ и лунната станция.

Новините накараха председателя на асоциацията да се свърже незабавно с редица държавни дейци и с Постоянния контролен орган по атомната енергия.

Към обед всички вестници поместиха ново изявление на председателя на Международната асоциация и опровержение на Сампсън. Директорът на „Големия концерн“ наричаше постъпката на Анри Байяр и Кетрин Бъртлет авантюра, отричаше подготовката на удар срещу лунната станция и стоварваше цялата вина за възможните последици върху двамата бегълци.

Постоянният контролен орган по атомната енергия съобщи по радиото, че се изпраща извънредна комисия за обследване на големия концерн „Виктори-Мун“. Комисията щеше да проучи материалите по конструкцията и управлението на „Сребристия фрегат“ и на останалите ракети на концерна.

Сампсън не губеше време. Той даде нареждане да се извлекат от

архивите старите чертежи на „Сребристия фрегат“ и да се вземат мерки за евентуално бягство. Един от най-модерните реактивни самолети беше готов да спаси от преследване шефовете на „Виктори-Мун“, в случай че не биха могли да докажат виновността на Байяр и Бъртлет.

Уидеп и главният директор на Акционерното дружество на лунните парцели още през нощта бяха заминали със собствен самолет в неизвестно направление.

Журналистите бяха помолени да напуснат територията на „Виктори-Мун“. Новините около полета на „Сребристия фрегат“ се разпространяваха светкавично. Световната общественост бързаше да изясни дали наистина Сампсън е имал агресивни цели, или са виновни двамата учени. Но още по-бързо летеше напред „Сребристият фрегат“ и с всяка секунда се доближаваше не само до лунната орбита, но и до своята гибел.

Само трима души от „Виктори-Мун“ знаеха, че в щурманската кабина на ракетата беше инсталиран хронометър със секретно устройство, който беше почнал да работи автоматично в момента на излета. Този хронометър беше предвиден, за да унищожи ракетата в междупланетното пространство при някаква несполука. Сега той броеше последните минути на Байяр и Бъртлет. Часовата му стрелка бавно се доближаваше до друга малка стрелка, която сочеше времето на експлозията. „Сребристият фрегат“ беше обречен, тъй като изменението на времето на хронометъра можеше да се командува само по радиото, от централния команден пост. А сега ракетата се управляваше ръчно и от вътрешни автомати.

Мистър Сампсън, началникът на несъстоялата се експедиция, Ханс Вернер и старшият инженер Пейсли не напуснаха централния команден пост. Те записваха слабите радиосигнали, идващи от междупланетното пространство, и внимателно следяха развоя на преговорите между Байяр и Северски. Няколко пъти Сампсън беше се опитал да влезне във връзка с Байяр, но той не отговаряше.

– Виждате ли, мистър Сампсън – каза след дълго мълчание Вернер, – колко сполучлива се оказа идеята ми за резервния хронометър. Ако ракетата на Ганев пристигне навреме, тя ще бъде унищожена.

– Добре, ще бъде, ако Ганев не се забави – отговори Сампсън, – тогава експлозията ще може да се обясни със сблъскване на двете ракети.

– От преговорите им личи – добави Пейсли, – че моментът на експлозията ще бъде навременен. Ракетата на Ганев ще се срещне със „Сребристия фрегат“ седем минути преди експлозията. Прехвърлянето на

Байяр и Бъртлет ще им отнеме не по-малко от това време.

– И така – завърши Сампсън, – приятната разходка на Анри и Кетрин ще свърши зле за тях. Международната асоциация няма да има сериозни доказателства, а ние не ще носим отговорност за авантюристичната постъпка на нашите подчинени. Те излъгаха преди всичко нас!

С тези разсъждения мистър Сампсън се стараше да ободри себе си и своите колеги. След три часа се очакваше да пристигне комисията на Постоянния контролен орган. Какви щяха да бъдат нейните изводи? Дали загиването на Байяр и Бъртлет щеше да бъде достатъчно, за да се скрие истината?

– Какво ще правим, ако не ни се удаде да се оправдаем? – попита Вернер, сякаш отгатнал мислите на шефа.

– Не се безпокойте – с пресилено оптимистичен тон отговори Сампсън, – вие вече имате опит, как да избегнете ръката на правосъдието. Мога да се похваля, че и аз на младини съм се упражнявал в това. Лошото е, че ще загубим „Виктори-Мун“. Много скъпо ще ни струва експлозията на двете ракети.

– Мислите ли, че Постоянният контролен орган ще има силата да конфискува съоръженията и атомните запаси на „Виктори-Мун“? – попита Пейсли.

– Разбира се – отговори Сампсън. – Как ще се борим с противоятомните лъчи? Аз нямам намерение да присъствам при експлозията на „Виктори-Мун“ като капитан на потъващ кораб.

В този момент от „Сребристия фрегат“ долетяха нови сигнали. Анри Байяр съобщаваше на Ганев, че „Сребристият фрегат“ е попаднал в зона на метеори. По корпуса са били почувствувани няколко удара. При опита на Байяр да излезе със скафандъра навън, за да прегледа корпуса на ракетата, се е оказало, че външната врата не може да се отвори. Изглежда, че един от метеорите е заклинил вратата...

Сампсън се изсмя:

– Капанът стана още по-здрав!... Но чакайте... Аз имам интересна идея... Като че ли ние ще можем да получим истинската цена на „Виктори-Мун“! Имаме точно толкова време до идването на комисията, колкото е необходимо, за да унищожим лунната станция! Вернер, проверете дали бягството ни е осигурено...

Ханс Вернер и Пейсли изгледаха учудено директора, а той с възвърналото се чувство на увереност каза:

– Когато ракетата на Ганев наближи „Сребристия фрегат“, ще съобщим на Байяр за секретния хронометър и за предстоящата експлозия!...

През първите минути на полета Анри Байяр и Кетрин Бъртлет още не можеха да се освободят от напрежението на последните няколко часа. Те бяха се излегнали в креслата на пилотската кабина, мълчаливо наблюдаваха приборите и от време на време поглеждаха през дебелия стъкла на големите кръгли прозорци.

Изпреварвайки въртенето на Земята, ракетата стремително летеше напред по линията на Екватора, като все повече се отдалечаваше от земното кълбо, от тъмните спящи води на Индийския океан.

Свикнал към усещането на огромната тежест, Анри погледна с изморена усмивка Кетрин. Тя беше бледа, но не искаше да покаже колко ѝ е тежко. Кислородните апарати работеха с пълен капацитет и все пак дишането беше затруднено.

– Дръж се, Кет – бавно изговори Байяр, – ускорението скоро ще стане по-малко.

Той пое дъх и добави:

– Надали някой е извършил сватбено пътешествие с такава скорост.

Кетрин слабо се усмихна и не отговори. Но Анри искаше непременно да я оживи и продължи с шеговито мечтателен тон:

– Каква хубава двойка ще представляваме – първите лунни младоженци!

– Преди излета не сме се уговаряли за сватбени пътешествия и за лунни идилии – отвърна с привидно сърдит тон Кетрин, – ако ми беше казал по-рано, щях да си помисля дали да тръгна с тебе.

– Просто нямаше време – отговори Байяр, забелязал с радост, че дишането на Кетрин става по-спокойно. – Искан да те предупредя в последния момент, но ти знаеш, че ми попречиха...

Докато двамата млади астронавти водеха този сериозен диалог, а автоматите направляваха траекторията на ракетата, в кръглия прозорец се показа светла полукръгла ивица – „Сребристият фрегат“ настигаше деня.

Скоро изгря слънцето и Байяр загаси осветлението. Пред очите им се разкри картина, толкова позната от предвижданията на Жул Верн, от хроникалните филми за пътувания до Луната, които се прожектираха вече по цялото земно кълбо.

Земята отстъпваше все по-далече – огромен, ярко осветен диск, увит в прозрачна синкава мъгла...

След три часа „Сребристият фрегат“ наближи изкуствения спътник

на Земята и Байяр предаде първите съобщения за причините на излета. Скоро се чуха и сигналите на лунната станция. Байяр и Северски се уточниха за срещата на „Сребристия фрегат“ с ракетата на Ганев. Кетрин през това време провери междупланетните скафандри. Радиоапаратите им, кислородните инсталации и малките ракетни двигатели бяха в пълен ред. С такива костюми можеше спокойно да се излезе в междупланетното пространство.

Часовете минаваха незабележимо сред всички приготовления. Двигателите на „Сребристия фрегат“ вече бяха изключени и той летеше по инерция към лунната орбита. До срещата с Ганев оставаха два часа, когато се усетиха силни сътресения на корпуса на ракетата. Байяр и Бъртлет се погледнаха с тревога. Последваха още няколко по-слаби удара и всичко стихна.

– Това са метеори, Кет – каза Байяр. – Трябва да излезна навън, за да видя дали няма по-сериозни повреди...

– Добре, Анри – отговори Кетрин, – но бъди внимателен. Не се отдалечавай на голямо разстояние от корпуса на ракетата.

Той облече един от скафандрите, мина в предната част на ракетата и заключи след себе си вратата на камерата за изравняване на налягането. Когато помпите изсмукаха въздуха от камерата, Байяр отключи външната врата и натисна дръжката. Вратата не се отвори. Той пак натисна с всички сили дебелия врата, направена от няколко листа на суперстоманата, но всичко беше напразно. Някаква по-мощна сила подпираше вратата отвън.

Байяр се върна в пилотската кабина, свали скафандъра и разказа на Кетрин какво се е случило.

– Не се вълнувай, Кет – добави той, – хората на Ганев ще отворят вратата и ще ни освободят. Аз сега ще им съобщя за станалото.

Мина още половин час. В прозорците се показва вече лунният сърп, с ярко очертани кратери и планини.

Изведнъж от земята долетяха шифровани радиосигнали. Сампсън съобщаваше от Централния пост за секретния хронометър на „Сребристия фрегат“. Байяр мобилизира цялото си самообладание, за да не се издаде пред Кетрин. Той погледна часовника си. До експлозията оставаха 47 минути.

„Дали да кажа на Кет? – трескаво обмисляше той. – И защо Сампсън реши толкова късно да открие тайната на хронометъра?... Не му ли беше по-изгодно да ни унищожи като свидетели?“

След малко нови шифровани радиосигнали разясниха на Байяр

намеренията на бившия му шеф.

– Предлагам ви – гласяха сигналите – да напуснете „Сребристыя фрегат“ заедно с отделящата се пилотска кабина. От нея ще се прехвърлят при Ганев. Кабината е херметична и можете да не обличате скафандри. Не се опитвайте да отворите хронометъра – мигновено ще предизвикате експлозия. Ние ще увеличим закъснението на хронометъра по радиото, след като се отдели кабината. Това е единственият начин да си спасите живота...

Сигналите се прекратиха.

„Сампсън иска да вземе управлението на «Сребристыя фрегат» – помисли Байяр. – Няма съмнение, че той ще го насочи, след като увеличи закъснението, срещу лунната станция. Какво можем ние да направим? Може би да развалим радиоуправлението на «Сребристыя фрегат», преди да се отделим?... Не, това няма да помогне – кабината ще се движи по инерция близо до ракетата и експлозията ще унищожи и нея. Хората на Ганев няма да имат време да ни прехвърлят. Дори ако ни откарат заедно с кабината, все едно, за това малко време не ще могат да се отдалечат на достатъчно безопасно разстояние от «Сребристыя фрегат». Ще загинем всички... Сампсън е направил добре сметката си. И все пак той бърка – ние няма да купим живота си с цената на лунната станция.“

Байяр каза на Кетрин, че иска да провери координатите на „Сребристыя фрегат“ и отиде в шурманската кабина. Погледът му се спря върху часовник, монтиран в дясната страна на таблото с прибори.

„Може би Сампсън лъже и това е обикновен часовник?“ – помисли той.

Но допълнителната стрелка точно сочеше съобщеното време на експлозията. Разстоянието между часовата стрелка и нея ставаше все по-малко.

Байяр се върна в пилотската кабина и предаде шифровани сигнали на Сампсън:

„Съгласен съм да включа радиоуправлението на «Сребристыя фрегат». Увеличете закъснението на хронометъра.“

Анри зачака отговора, но той не последва. Мълчаливият ултиматум на Сампсън беше ясен – трябваше да се отделият заедно с кабината или да загинат. Оставаше да се направи избор.

Байяр се обърна към Кетрин и едва сега тя забеляза вълнението му.

– Какво още се е случило, Анри? – попита тя. – Да не сме се отклонили от траекторията?...

– Не, Кетрин, работата е много по-сериозна – отговори Байяр.

Той ѝ разказа накратко за секретния хронометър и предложи да се отделят от ракетата заедно с кабината, като развалят преди това радиоуправлението. Байяр скри, че Ганев няма да има време да откара кабината в друга част на междупланетното пространство.

Кетрин искаше да попита нещо, но Анри каза спокойно, за да не предизвика никакви подозрения:

– Не губи време, Кет, обличай скафандъра. Аз през това време ще съобщя на Ганев да не гони „Сребристия фрегат“, а да търси кабината.

Кетрин послушно започна да облича суперстоманения костюм. Байяр се свърза с Ганев, предаде новината и изключи апаратите. Когато на Кетрин оставаше да си сложи шлем от прозрачна суперетомана, Анри се приближи до нея и каза:

– Това е нов риск, Кет. Обещай ми, че каквото и да стане, ще понесеш всичко е мъжество. Да се сбогуваме...

Кетрин го изгледа с тревожно учудване и той добави:

– За всеки случай...

Анри се наведе и целуна любимите топли устни.

Ето вече и шлемът на Кетрин беше сложен. Тя седна в креслото и пристегна скафандъра към облегалото със специални каишки, които се използваха при старт. В следващия момент тя видя, че Анри ѝ направи някакъв знак с ръка и излезе през вратата, водеща към шурманската кабина. Вратата плътно се затвори. Кетрин направи движение да стане, но каишките я държаха здраво. Докато тя се мъчеше да ги откопчее, кабината започна да се движи надолу като асансьор. След няколко секунди над главата на Кетрин се откри четириъгълник. Кабината без таван продължи пътя си по инерция близо до огромното сребристо тяло на ракетата.

Анри Байяр, останал сам в „Сребристия фрегат“, мина покрай прозорците на всички помещения. Кабината с Кетрин не се виждаше отникъде. Само порасналият сърп на Луната закриваше половината от десния прозорец на шурманската кабина. Байяр седна в креслото и хвърли поглед към таблото. Допълнителната стрелка на хронометъра още стоеше на старото си място. До експлозията оставаха 9 минути.

– Защо се бави Сампсън – се запита Анри, – дали не е променил намеренията си?

Чу се шумът на двигателите, ракетата се дръпна напред, познатата вече тежест притисна тялото към креслото.

Покрай прозореца бързо мина кабината с Кетрин. За един миг тя остана далече назад. Байяр успя да забележи, че кабината е без таван и

че Кетрин лежи в креслото без признаци на живот.

„Сигурно е загубила съзнание – помисли той, – но така може би е по-добре. Ракетата на Ганев е на една минута път. С тях сигурно има лекар... Но какъв подлец е Сампсън! В такава «херметична» кабина Кетрин без скафандър би била вече разкъсана от разликата на наляганията и смразена от студа на междупланетната пустиня! Да се унищожат и свидетелите, и лунната станция – какво по-хубаво от това? Грешите, мистър Сампсън – един жив свидетел ще остане и лунната станция ще съществува! А утре ще се разчуют и вашите собствени признания, записани на магнитофонната лента!...“

Мислите на Байяр бързо се сменяваха една с друга. Наблюдателността му се изостри. Той видя в далечината осветената от слънцето ракета на Ганев, която бързаше към изостаналата кабина. Ганев не знаеше, че в „Сребристия фрегат“ има човек, но и да знаеше – на Байяр вече никой не можеше да помогне. Той се намираще в ръцете на Сампсън.

Когато до експлозията останаха четири минути, допълнителната стрелка на хронометъра, подчинявайки се на радиокомандите, се премести напред на два часа и половина. Байяр усети, че „Сребристият фрегат“ прави завой. Сърпът в прозореца се измести и почна още по-бързо да се увеличава. Байяр извади тежък гаечен ключ, отвори шкафа на радиоуправлението на ракетата и нанесе няколко удари по лампите. Шумът на двигателите стихна. Но Луната продължаваше да се приближава. Планетата властно привличаше това чуждо тяло. „Сребристият фрегат“ по спирала се устремяваше към осветеното полукълбо. Къде щеше да се забие в лунната повърхност страшният снаряд? По-близо или по-далече от лунната станция? Байяр не дочака отговора на тези въпроси. Той пресметна какво разстояние го дели от ракетата на Ганев.

– Прости ми, Кетрин – тихо каза той. – Другарите ще ти помогнат. Помнете защо загинах...

Анри Байяр за първи път в живота си вложи в думата „другари“ особения прост и велик смисъл.

Ръката с ключа се стовари върху хронометъра.

За един миг върху черното лунно небе светна и угасна малка звезда.

КРАЙ

© 1956 Милен Маринов

Сканиране: Петър Копанов
Разпознаване и редакция: Mandor, 2009

Издание: Сп. „Наука и техника за младежта“, бр.4,5/1956

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10196>]